

ΠΗΓΑΔΙΑ

Ὁ θαῦμα τῶν θαυμάτων!... ψυχὴ μου τί δουλεύει!
 Χαρήτε καὶ πηγὰς εὐρέθησαν παλὰ.
 Μέσα σ' αὐτὴ τῇ ζέσσει σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ.
 ὁποῦ ὁ κόσμος ὅλος πεθαίνει γὰρ νερὸ
 καὶ τρέχει μὲ κανάτζα καὶ στάμναις ἐμμανῆς.
 γὰ εὐρεθὲν πηγὰς δὲν εὐλίπτε κανεῖς.

Ἀνέλπιστο ἀλήθεια καὶ θαῦμα ξαφνικὸ
 γὰ εὐρεθὲν πηγὰς σὲ τοῦτο τὸ κακό.
 Χαρήτε κι' εὐτυχία μᾶς πλάκωσε μεγάλη!...
 οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι θὰ μᾶς ποτίσουν πάλι,
 κι' ἀφοῦ ὁ Δήμαρχός μας λυσᾷ γὰ τοὺς προγόνους
 κι' αὐτοὶ γὰ αὐτὸν φροντίζουν εἰς τοὺς παρόντας χρόνους.

Χαρήτε κι' εὐτυχία μᾶς πλάκωσε μεγάλη...
 οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι θὰ μᾶς ποτίσουν πάλι.
 Αὐτοὶ ποῦ μᾶς δοξάζουν, αὐτοὶ ποῦ μᾶς τιμᾷ,
 αὐτοὶ ποῦ κάθε τόσο μᾶς ἐξοικονομοῦν,
 ἐφρόντισαν πηγὰς πρὸς χάριν μας γὰ κτίσουν
 σὰν νὰ ξέραν πῶς θάλλῃ καιρὸς γὰ μᾶς ποτίσουν.

Αὐτοὶ ποῦ μᾶς σηκώνουν μὲ τὰ ὀνόματά των,
 αὐτοὶ ποῦ μᾶς πλουτίζουν μὲ τόσ' ἀγάματά των,
 αὐτοὶ ὁποῦ μᾶς κάνουν γὰ κτίσῃ παλάτια
 σὲ τοῦτο τὸ γρουσουζὶ κι' ἀνάποδο καιρὸ,
 αὐτοὶ θὰ μᾶς γεμίσουν καὶ τὰδεμα μας κανάτζα
 καὶ θὰ φουσκώσουν ὅλους μὲ μπόλιχο νερό.

Χαρήτε κι' εὐτυχία μᾶς πλάκωσε μεγάλη!...
 οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι θὰ μᾶς ποτίσουν πάλι.
 Πάρε λοιπὸν σκεπάρνι, κὲρ Δήμαρχε, καὶ κτύπα,
 μὰ πρόσθε μὴ κάμῃς μὲς 'στὸ νερὸ μὴ τρύπα,
 καὶ 'στὰ πηγὰς γύρω δε στρώσωμε χορὸ,
 κι' εὐρέθη τέλος πάντων τὰθάνατο νερό.

Σουρτζ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ ζήτημα τοῦ νέου τῶν Ἀθηνῶν Θεάτρου εὐλόγως
 ἐλλοχεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ τύπου. Ἀχρι τοῦδε ὅμως ἐξη-
 τάσθη αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ θεάτρου ὡς κτιρίου· κα-
 λὸν εἶνε νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὑπὸ τὴν σοβαρωτέραν του ἐπο-
 ψιν, κατὰ πόσον δηλονότι ὡς ἱδρυμα προωρισμένον διὰ
 τὴν τέρψιν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ κοινοῦ δύναται ν' ἀντα-
 ποκριθῇ εἰς τὰς γενικὰς προσδοκίας.

Θέαμα ἀντάξιον ἐκείνης ἕως τώρα δὲν εἶχεν ἡ πρωτεύ-
 ουσά μας. Μάλιστα, δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι δὲν εἶχε διό-
 λου θέαμα. Ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ τὸ θέρος μὲ τὸν καύσωνα,
 μὲ τὸν κονιορτὸν, μὲ τοὺς κώνωπας καὶ τοὺς πυρετοὺς
 του, διὰ νὰ λάβωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνθ' ὅλων τούτων τῶν
 δεινῶν τὴν ἰσχνὴν παρηγορίαν ν' ἀκούσωσιν ὀλίγην μου-
 σικὴν ὑπαίθριον. Καὶ τί μουσικὴν! Τὴν *Τραβιάταν* θνή-
 σκουσαν ἐξ ἀσθματος τὸν *Ριγολέττον* ρέγγοντα ἐπιθανα-
 τίως· σπεῖραν τινα γάλλων καὶ γαλλίδων μὲ πνεύμονας

ὡς λέβητας διερρωγόντας ψυχλόντων ἐπὶ τῶν ἤχων τοῦ
Μικροῦ Δουκὸς καὶ τῆς *Καρδίας* καὶ *Χειρὸς* τὴν ἐλεινότη-
 τητά των καὶ τὴν ἐλεινότητά μας· ὅλα τὰ ναυάγια
 τῆς τέχνης τὰ περιπλανώμενα οἰκτρῶς ἀνὰ τὴν Ἀνατο-
 λὴν κατὰ τὴν λοιπὴν τοῦ ἔτους περίοδον καὶ καταστα-
 λάζοντα τὸ θέρος ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ τερπύσῃ τὰς φι-
 λερήμους ἡχοὺς τοῦ Ἀρδηττοῦ ἢ τοῦ Φαλήρου μὲ τὴν ἀ-
 ξιοβρήνητον παρκατονίαν των. Παρκαλείπω τοὺς διάττοντας
 τῆς τέχνης, οἵτινες καταπίπτουν ἐνίοτε ἐντὸς τοῦ στενοῦ
 κλωβοῦ τοῦ Ὁδείου. Τὸ εἰσιτήριον τῶν 10 δραχμῶν τοὺς
 ὀχυρώνει καλὰ ἐκεῖ μέσῃ, ἔρχονται δὲ καὶ πρέρχονται,
 χωρὶς τὸ κοινὸν νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὴν παρουσίαν των. Παρκα-
 λείπω ἐπίσης καὶ τὴν χορείαν τῶν *Δεσποινίδων*, τῆς *Φλώ-
 ρας*, τῆς *Λουίζας*, τῆς *Ἀρκαλίας* κλπ. Αὐταὶ εἶνε ἡ φυλλοξήρα
 τῆς μουσικῆς. Ἡ δὲ Μέμω καὶ ἡ Κιὸρ Κατίνε ἀναγόνται
 εἰς ἄλλην σφαῖραν μουσικῆς τέχνης, ἥτις ἐπὶ τοῦ παρόν-
 τος δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

Αἱ πρῶται βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου παρκαύρουν ὅλον
 αὐτὸν τὸν μουσικὸν κονίσσαλον· ἀλλὰ τότε ὀρθοῦται ἀπει-
 λητικὸν τὸ φάσμα τοῦ θεάτρου Μπούκουρη. Εἰς τὸ ἀπε-
 χθὲς αὐτὸ ἐρείπιον παρκατίνονται παροδικῶς κατὰ τὴν
 διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τὰ αὐτὰ μουσικὰ καρυκεύματα
 μὲ τὴν προσθήκην ὡς ἐπιδορπίων μιζῆς ἀφεικτοῦ περι-
 πνευμονίας, τοῦ ἐκ τῆς πυρκαϊῆς διαρκοῦς κινδύνου καθὼς
 καὶ τοῦ ἐκ τῆς ἀνατινάξεως διὰ τῆς ἐκκρήξεως τοῦ φω-
 ταερίου, καὶ τοῦ ἀφορήτου εἰσιτηρίου. Εἰς αὐτὴν καὶ μό-
 νην τὴν διασκέδασιν ὤφειλον ν' ἀρκεσθῶσιν οἱ ἐκ τῶν ἐν-
 τοπίων φιλόμουσοι καὶ οἱ παρκαπιδημοῦντες ξένοι, οἵτινες
 ὅμως μὴ ἐννοοῦντες καὶ δικαίως νὰ ὑποβιβάωνται εἰς
 τοιαύτας στερήσεις χάρις μόνον εἰς τὴν θέαν τῆς σεπτῆς
 ἀρχαιότητος, ἀπέρχονται νὰ δαπανήσωσι τὰ χρήματά των
 εἰς ἄλλας χώρας, ἐνθὺς ὁ βίος παρέχει πλείονα θέλητρα
 καὶ ὀλιγωτέρας ἀηδίας.

Τὴν λήξιν τῆς τοιαύτης θεατρικῆς ἀσχημικῆς ἐσημείω-
 σεν ἡ ἀνέγερσις τοῦ νέου θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν. Μὲ τὴν
 ἐλπίδα ταύτην ἡ κοινωνία τῆς πρωτεύουσας εἶδεν ἀνεγειρό-
 μενον τὸ κτίριον τοῦτο, καὶ τὸ παρηκολούθησεν ἀνεγειρόμενον
 διὰ γοργῆς κατ'ἡμερινῆς ἐργασίας· μὲ αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν
 τὸ χειρετίζει συντελεσθὲν ἤδη. Ἐχει ἀπαίτησιν ν' ἀκούσῃ
 τέλος καλὴν μουσικὴν, νὰ ἴδῃ θέαμα τι τερπνὸν καὶ εὐ-
 πρεπές. Δὲν ἔχει τὴν φαντασιοπληξίαν ν' ἀναιμῇ ὅπως
 ἴδῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ νέου θεάτρου τὴν Πάττη ἢ τὴν
 Κράους· ὑπὸ τοὺς ὅρους ὑπ' οὓς ἐκτίσθη καὶ ὑπ' οὓς θὰ
 λειτουργήσῃ τὸ νέον θέατρον, τὸ τοιοῦτον εἶνε μάταιος
 πόθος· ἔχει ὅμως τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀκούσῃ ἐκτελούμενα
 ὅπως εἰς τὰ δευτερεύοντα θεάτρα τῆς Εὐρώπης παρ' ἀοι-
 δῶν ἀξιολόγων, ἀν οὐχὶ πρώτης τάξεως, τὰ ἔργα τοῦ Μα-
 γέρβερ, τοῦ Ροσσίνι, τοῦ Ὁμπέρ, τοῦ Μόζαρτ, τοῦ Γκουνώ,
 τοῦ Μασσενέ, τοῦ Πονκ' ἑλλή, καὶ τῶν νεωτέρων τοῦ
 Βέρδη, καὶ τῶν παλαιῶν ἀλλὰ πάντοτε ὀρχίων τοῦ Δο-
 νιζέττη, πρὸ πάντων, δὲ τὸ τοῦ ἡμετέρου Σαμάρα, τὸ
 πρῶτον εὐρίωνον καὶ τιμηθὲν ἔργον ἑλλήνων μουσουργῶν.
 Ἐχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἴδῃ ὀρχήστραν τελείαν, χορὸν
 καλῶς κατηρτισμένον, σκηνογραφίαν εὐπρεπῆ· νὰ ἴδῃ
 βαθμηδὸν πάντα ταῦτα διὰ συστηματικῆς μορφώσεως καὶ
 γυμνάσεως κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐντοπίων στοιχείων ὅ-
 πως ἀφ' ἐνὸς διευκολύνεται ἡ συγκρότησις τῶν θιάσων
 καὶ ἡ προπαρασκευὴ τῶν θεαμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εὐρί-
 σκωσι πόρον ζωῆς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν.

Τοιοῦτον τύπον ἔπρεπε νὰ λάβωσιν αἱ παραστάσεις τοῦ
 νέου θεάτρου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀμὰ τοῖς ἐγκαινίοις του.
 ἔπρεπε νὰ φανῇ καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἐπισήμως, ὅτι διὰ τοιαύ-